

8 урок „Утешавайте народа Ми“

П-р ТРИФОН ТРИФОНОВ

ИСАЯ, ГЛАВА 40

Обобщение на главата и цялата проповед до края на книгата:

В тази глава започва последната част от пророчеството в книгата. Тя е отделена от предишната не само с историческите глави помежду им, но и се различава от нея по мащаб и стил. Започва една проповед, която е пророческа и завършва с края на книгата.

Тя цялата е една непрекъсната проповед и името на пророка не се споменава нито веднъж.

Предишната част на книгата Исаия е изпълнена с много присъди, много клетви. Тази - с много благословии. (ст. 1) *Утешавайте, утешавайте людето Ми, Казва вашият Бог.*

За нещастията, които асирийците донесли на Божиите люде, тук се говори като за нещо отминало, 3:4, но се предсказват и тяхното пленничество във Вавилон, и освобождението им от него, както и други велики събития.

Преди да изпрати Своите люде в пленничество, Бог им дал ценни обещания, които да ги подкрепят.

Предсказват се обаче и по-далечни и велики неща, най-вече свързани с Христос и евангелската благодат. Създадена като пророческо обобщение на Новия завет, тя започва с онова, с което започват евангелията: *Глас на един, който вика* (ст. 3)

Това е началото на евангелското мисиониране (ст. 9-11),.

Има и месиянски пророчества. Христос е представен като Пастиря (ст. 11), описан по-късно в Йоан 10 гл.

Цялата проповед на Исаия завършва тъй, както завършва книгата Откровение на Йоан: *„Новото небе и новата земя“* (66:22). Говорейки за избавлението на юдеите, пророкът има предвид далеч по-славено освобождение.

Началото на евангелското мисиониране: (ст. 9-11)

Беше обещано (стих 5), че славата Господна ще се яви.

Как ще се яви, стих 9. РАЖДАНЕТО НА ЕВАНГЕЛИЗМА

Ще се даде знак на останалите в Сион и Ерусалим, на сиромасите в тази земя, които били лозари и земеделци: ще им бъде казано, че братята им ще се завърнат при тях. Избавлението ще бъде известно от Сион и Ерусалим (така се разбира от текста), от онези, които са останали, или от тези, вече завърнали се, да го провъзгласят толкова високо, колкото могат: нека издигнат силно гласа си. Нека кажат на Юдовите градове, и на всички жители на страната: *Ето вашия Бог! Ето Го нашия Бог, ние Го очаквахме.*

Каква е тази слава, която ще се появи? Той ще дойде със сила, толкова огромна, че нищо няма да може да Му се противопостави. Ще даде всекиму според делата, като справедлив Съдия: Ето наградата Му е с него. И въздаянието Му пред него. Той знае какво да стори. Бог е пастир Израилев (Пс. 80:1). Христос е добрият пастир, Йоан 10:11. Той ще пасе стадото Си като овчар. СлоВото Му е храна за Неговото стадо. Той се грижи за слабите агънца (ст.11), които са безпомощни, води и доещите. Това са агнетата на стадото Му. Той ще ги събере, когато се разпръснат, ще ги събере, когато паднат, ще ги събере при Себе Си най-накрая, и всичко това с мишцата Си, от която никой не може да ги грабне, Йоан 10:28. Ще ги Води полека.

В тези стихове се описват величието и славата на Господа Йеова, Израилевия Бог, и била написана, за да се окуражат Неговите люде, пленни във ВаВилон, да се надяват и да упоават на Него за освобождението си, както и да се изпълнят със свята боязън и почит пред Бога онези, които приели радостната вест за изкуплението чрез Христос.

Проблемът Иконоборството – Иконопочитание (ст.19, 20)

Тази идея е развита по широко в 44 гл.

Иконата в християнската традиция – отражение на нещо, което действително съществува, нещо с „битие“.

Иконоборството е религиозно-политическо течение в християнството през VIII век и IX век, противопоставящо се на преклонение пред икони и реликви, а също така на прекаленото им комерсиализиране. Иконоборството намира силна подкрепа у някои ромейски императори, опасяващи се от подронването на своята власт и прекомерното разрастване на монашеството и манастирите, които се превръщат в стопанска тежест на държавата и конкурент на нейната власт.

В 726 г. император Лъв III забранява иконопочитанието. Унищожени са хиляди икони, мозайки, стенописи и статуи. Официално иконоборството е признато от духовния клир на събор в 754 г. с поддръжката на император Константин V Копроним. На този събор иконопочитането е обявено за ерес, препоръчано е да се унищожават иконите и са започнати гонения на всички, които оспорват решението на събора.

Едва петдесет години по-късно, през 787 г. на Седмия вселенски събор в Никея решенията на предишния събор се отменят. Голяма роля за това играе императрица Ирина, вдовица на Константин V Копроним, а следващите императори – Константин VI и Михаил I са иконопочитатели.

След поражението на Михаил I във войната с българите, в 813 г. на престола се качва Лъв V Арменец, при когото иконоборството е възстановено на основа на решенията на събора от 754 г.

По време на регентството и заповед на императрица Теодора патриархът Йоан VII е отстранен, а павликяните са подложени на унищожение.

Новият патриарх Методий председателства в 843 г. Константинополския поместен събор, който одобрява отново решенията на Седмия вселенски събор и отлъчва иконоборците от църквата. Главен идеолог на иконопочитанието е Йоан Дамаскин.

Човек е склонен да сведе Твореца до собственото си разбиране.

Ст. 22, 26 - прославянето на Бога

Насърчението на божия народ

Ст. 29, 31 – главата завършва с обещания. Те са израз на и Неговото благословение към народа.